Affetmek
Gönderen Kadir Hatipoglu - Ocak 28 2020 04:00:00

             Suç, kusur, kabahat, hata ve günahı bağışlamak, yapılan suçtan dolayı cezalandırmamak, suç işleyeni kınamamak. Suçlu veya maznun hakkındaki infazdan, hukukî uygulamadan vazgeçilmesi anlamında bir İslâm hukuku ıstılahı.
      Affetmek, Cenâb-ı Allah'ın sıfatlarından biridir. Allah'u Teâlâ kendisine ortak koşma (şirk) suçu dışında kalan diğer suç ve günahları hesap gününde affedebilir. Bu da Cenâb-ı Hakk'ın kullarına merhametini ve büyüklüğünü göstermektedir.
Günahlarından tevbe eden kulları affetmesi ise daha büyük bir ihtimaldir.
يَآاَيُّهَا
الَّذِينَ
اَمَنُوا
تُوبُوآ
اِلَى اللهِ
تَوْبَةً
نَصُوحًا
عَسَى
رَبُّكُمْ
اَنْ
يُكَفِّرَ
عَنْكُمْ
سَيِّئَاتِك&#16
15;مْ "Ey iman edenler, içten gelerek yapılan bir tevbe ile Allah'a tevbe ediniz. Umulur ki, Rabbiniz günah ve kötülüklerinizi örter..." (Tahrîm, 66/8) Cenâb-ı Allah bu ayet ile tevbeden sonra affetme ihtimalini göstermiştir. Tevbe ile birlikte günahkâr bir kulun yapması gereken husus Rabb'inden af dilemesidir.   Yine Kur’an-ı Kerim'de, Cenâb-ı Hakk'ın kullarına karşı mağfiret sahibi olduğundan bahseden ayetlerin birinde de şöyle buyuruluyor: وَاِنَّ
رَبَّكَ
لَذُو
مَغْفِرَةٍ
لِلنَّاسِ
عَلَى
ظُلْمِهِمْ
وَاِنَّ
رَبَّكَ
لَشَدِيدُ
الْعِقَابِ
      "Doğrusu Rabb'in, insanların zulümlerine rağmen onlara mağfireti vardır. Rabb'inizi cezalandırması ise çetindir" (er-Ra'd 13/6).

      İslâm büyükleri, Allah Teâlâ'nın mümin-kâfir ayırdetmeksizin bu dünyada insanlara nimet vermesinin, O'nun الرَّحْمَنِ "Rahman" isminin bir tecellisi olduğunu ifade ediyorlar. Bununla beraber Allah Teâlâ, gerekالرَّحِيمِ "Rahîm" ve gerekse "Gaffâr" isimlerinin tecellisiyle, kıyamet gününde yalnız müminlere merhamet edecek ve onları affedecektir.   Cenâb-ı Hakk'ın kıyamet gününde kusurlarını gizleyip, hatalarını bağışlayıp, günahlarını affettiği kullar vardır. Allah'ın mağfiretine mazhar olacak olan bu kullar, birtakım özelliklere sahiptirler. Bunlardan en başta geleni, bu kulların, görmedikleri halde Rab'leri olan Allah'a iman etmiş olmalarıdır: اِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَاَجْرٌ كَبِيرٌ   "Şüphe yok ki, görmedikleri halde Rab'lerinden korkanlara mağfiret ve büyük bir ecir vardır" (el-Mülk, 67/12). Diğer bir ayette ise şöyle buyurulur: اِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِىَ الرَّحْمَنَ بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَاَجْرٍ كَرِيمٍ   "Sen ancak Kurân'a uyan ve görmediği halde Rahman (olan Allahdan korkan kimseyi uyarabilirsin. Artık o kimseyi bağışlanma ve cömertçe verilecek bir ecirle müjdele" (Yâsîn, 36/11).   İman ederek salih amellerde bulunan ve iyi davranış sahibi kimselerin de Allah'ın mağfiretine ulaşacakları aşağıdaki âyetlerde açıklanmaktadır: وَعَدَ اللهُ الَّذِينَ اَمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَاَجْرٌ عَظِيمٌ   "Allah, iman edip, salih amellerde bulunanlara mağfiret ve büyük ecir vadetmiştir"

(el-Mâide, 5/9).
فَالَّذِينَ
اَمَنُوا
وَعَمِلُوا
الصَّالِحَا&#15
78;ِ فِى
جَنّاَتِ
النَّعِيمِ
      "Cömertçe verilmiş rızık ve mağfiret, imân eden ve salih amelde bulunanlar içindir" (el-Hacc, 22/56).

      İnsanı yaratan, ona çeşitli nimetler veren Allah Teâlâ, elbette ki kendisinden korkulmaya en lâyık olandır. Durum böyle olunca affetmek de O'nun iradesi dahilinde olacaktır.   Hz. Peygamber (s.a.s), bir çok hadislerinde Allah Teâlâ'nın mağfiret sahibi ve Gafûr olduğunu vurgulamıştır. Bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Allah Teâlâ'nın doksan dokuz ismi vardır birisi de "Gaffâr'dır" (Tirmizi, Deâvât, 82   Cenâb-ı Allah'ın günahkâr kullarını affettiği gibi, müminler de birbirlerini affetmesini bilmelidirler. Diğer insanlara karşı kin ve nefret duygusu beslemek mümin kişinin benimseyeceği bir davranış değildir.   Zira Hz. Peygamber (s.a.s.) Mekke'de kendisine eziyet edenleri, Bedir, Uhud ve Hendek gazvelerinde kendisine karşı savaşıp İslâm'ı yok etmek isteyenleri bile sonradan İslâm'a girince affetmiştir.Ve hatta İslam olmadan da Rasûlullah (s.a.v) Efendimiz, Çok Affedici İdi. Kureyş müşrikleri, İslâmiyet’in her geçen gün güçlenip yayılmasından şiddetli rahatsızlık duyuyorlardı. Artık bu ateşi durdurmak için, Hz. Muhammed’in (s.a.v) vücûdunu ortadan kaldırmaktan başka bir çare göremiyorlardı. Fakat bu iş, öyle kolay değildi. Ashap, Hz. Peygamber (s.a.v) için gözünü kırpmadan canını vermeye hazırlardı. Onu korumak için, her şeylerini ortaya koymaktan kaçınmazlardı. Kureyş’in lideri Ebû Süfyan, yine de teşebbüsten geri durmadi. Kureyş içinde Hz. Muhammed’e suikast yapacak bir kimse aramaya başladi. Suikastçiyi, muvaffak olursa, büyük mükâfatlara bogacakti. Bedevi Araplardan biri, Ebû Süfyan’ın yanına varıp: “Ben insanların en katı kalplisi, tutuşu en serti, saldırışı en çabuğu, en hızlı hareket edeniyim. Bu işi ben yaparım. Yanımdaki kartal kanadını andıran hançerimi vücûduna saplar, sonra insan kalabalığına karışır kaçarım. Süratte herkesi geçerim. Çünkü ben en tenha yolları da bilirim”, dedi. Ebû Süfyan bu gözü kara ve kendinden emin Bedeviye cesaretinden dolayı iltifat etti. Bir deve ile bir miktar yiyecek vererek: “Haydi göreyim seni. Niyetini gizli tut. Kimseye bir şey açma,” dedi. Bedevi de: “Merak etme bu anlaşmamızı hiç kimse bilmeyecek, aramızda kalacak”, dedi. Kiralık katil, geceleyin yola çıktı. 5 günlük yolculuktan sonra Medine’nin dışına ulaştı. 6. günü orada geçirdi. Daha sonra Medine’nin içine gelerek Peygamberimiz hakkında bilgi toplamaya başladı. Kendisine uzaktan Peygamberimiz gösterildi. Bedevi devesini bağladıktan sonra, Rasûlüllahın huzuruna doğru yürümeye başladı. Allah Rasûlü o sırada Mescitte bulunuyordu. Etrafındaki ashapla sohbet ediyordu. Rasûlüllah, kendisine doğru gelen Bedeviyi uzaktan görür görmez ashabına: “Şu adam, muhakkak bana suikast yapmak istiyor. Fakat onun yapmak istediği

kötülükten Allah beni koruyacaktır,” buyurdu. Aynı anda Bedevi de, Peygamberimizin içinde bulunduğu topluluğunu yanına kadar gelmişti. “Abdülmuttalib’in torunu hanginiz?” Diye sordu. Peygamberimiz: —Aradığın benim”, diye cevap verdi.   Bedevi Peygamberimize (s.a.v) doğru yaklaşırken, ashaptan Üseyd bin Hudayr, onu elbisesinin bir ucundan tutup hızla kendine doğru çekti. Bedevinin elbisesi içinde sakladığı hançer yere düştü. Kötü niyeti böylece ortaya çıkmıştı. Üseyd bin Hudayr, derhal Bedevi’nin boğazına çöktü. Kuvvetlice sıkıp adamın nefesini kesti. Bedevi: “Canımı bağışla ya Muhammed!” Diye yalvarıyordu. Üseyd: “Ya Rasûlüllah! Bu suikastçıya ne yapalım?” Diye sordu. Peygamberimiz (s.a.v) Bedevi’ye dönerek: —Sen bana doğru söyle. Buraya niçin geldin? Eğer bana doğruyu anlatırsan doğruluk sana fayda verir. Yalan söylersen bu sana iyilik getirmez. Yapmaya kalkıştığın işten zaten benim haberim var”, dedi. Bedevi: “Ben doğruyu söylersem emniyette miyim, bana bir şey yapılmayacak mı?” Diye sordu. Peygamberimiz (s.a.v)de, -"Evet, emniyettesin" deyince, Medine’ye niçin geldiğini, Ebû Süfyan’la aralarında geçen anlaşmayı, tek, tek haber verdi. Peygamber (s.a.v) Bedevi’nin o gece Üseyd bin Hudayr’ın yanında hapis kalmasını emretti. Ertesi sabah da onu çağırtarak: -“Ben sana eman vermiştim. Haydi nereye gitmek istersen git. Yahut senin için daha hayirli olani seç,” buyurdu. Bedevi: “Nedir o hayırlı olan?” Diye sordu. Peygamberimiz: -“Allah’tan başka ilah olmadığına ve benim Allah’ın Resulü olduğuma şahadet etmendir,” dedi. Bedevi biraz düşündükten sonra, kelime - i şahadeti getirerek Müslüman olmayı kabul etti. Ve şu açıklamayı yaptı “Vallahi ya Muhammed! Ben senin yanındaki adamlardan korkmadım. Korkmam da. Fakat seni görünce, aklım başımdan gitti. Güç ve kuvvetim kesildi âdeta. Sonra sen, benim niyetimi de bildin. Halbuki bundan hiç kimsenin haberi yoktu. Ebû Süfyan’la aramızda olan gizli bir anlaşma idi. Anladım ki sen, Allah tarafından korunmaktasın. Hiç şüphesiz de, hak üzeresin. Ebû Süfyan’ın cemaati ise, şeytan cemaatidir.”   Peygamberimiz (s.a.v) bu söze gülümsedi. Bedevi, Medine’de bir müddet daha oturduktan sonra, Allah Resulünden izin alarak Memleketine dönmek üzere şehirden ayrıldı.   Sizlere vahşinin kıssasını da anlatalım Uhut savaşında Peygamber Efendimizin amcası Hz Hamza, Vahşi tarafından hunharca öldürülür. Vahşi Müslümanların kendisinden intikam alacağını Düşünerek aylarca saklanır. Sonunda biri ona: —Senin için en güvenli yer Muhammed'in yanıdır. Git, Allah’ın Resulünden seni affetmesini iste , der. Vahşi korku içinde Medine'ye gelir ve Sevgili Peygamberimizin, huzuruna girer Efendimizden kendisini bağışlamasını ister. Peygamberimiz Vahşi'yi görür görmez başını yere eğer. Ona bakama.o anda çok sevdiği amcasını hatırlar. Hazret-i Hamza ile yaşadığı güzel Hatıraları gözünün önünde canlanır. Mubarek Gözlerinden yaşlar süzülür. Fakat o yine eşsiz bir af örneği göstererek Vahşi'yi affeder. (vahşinin affı,ebu süfyanın oğlu ikrimenin affı,ifk hadisesinde iftira edenlerin affı örneklerini işle) قَوْلٌ مَعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِنْ صَدَقَةٍ

يَتْبَعُهَآ
اَذًى
وَاللهُ
غَنِىٌّ
حَلِيمٌ
Cenâb-ı Hakk: "Güzel söz söylemek ve affetmek, peşinden eziyet gelen bir sadakadan daha hayırlıdır. Allah Gani'dir, (Hiçbir şeye muhtaç değildir) Halim'dir (Yarattıklarına karsı yumuşak davranandır)" (el-Bakara, 2/263) diye buyurup, affetmenin faziletinden bahsetmektedir. Ayrıca şöyle buyurur: خُذِ
الْعَفْوَ
وَأْمُرْ
بِالْعُرْفِ
وَاَعْرِضْ
عَنِ
الْجَاهِلِي&#16
06;َ   "(Ey rasulüm) sen af yolunu tut, iyiliği emret ve cahillere aldırış etme. " (el-A'raf, 7/199)   Ayrıca Kur'an-ı Kerim'de "af" tabiri fazlalık anlamında kullanılmıştır: قُلِ
الْعَفْوَ
كَذَلِكَ
يُبَيِّنُ
اللهُ لَكُمُ
اْلاَيَاتِ
لَعَلَّكُمْ
تَتَفَكَّرُ&#16
08;نَ   "Sana (hayır yolunda) neyi infak (ve tasadduk) edeceklerini sorarlar. De ki: "Affı (yani ihtiyacınızın dışında kalanları) veriniz." (el-Bakara, 2/219) Hz. Peygamber (s.a.s.) de bu konuda şöyle buyurmuşlardır: "Elinizden geldiği kadar müslümanların cezalarını kaldırmaya çalışınız. Onun için bir çıkış yolu varsa serbest bırakınız. Devlet başkanının afta hata etmesi cezalandırmada hata etmesinden daha iyidir. " (Ahmed b. Hanbel, V 160)   İslâm'ın geldiği dönemde Cahiliye devri insanları herhangi bir suç işleyen kimseyi kesinlikle cezalandırma eğiliminde idiler. Af ancak üst düzeydeki kabile şeyhleri ve akrabaları için uygulanırdı. Bunun dışında kalanlar mutlaka cezaya uğratılmakta idiler. Kur'an-ı Kerîm'in şahsi mağduriyetlerde suçluyu affetmeyi tavsiye ettiği فَبِمَا
نَقْضِهِمْ
مِيثَاقَهُم&#16
18;
لَعَنَّاهُم&#16
18; وَجَعَلْنَا
قُلُوبَهُمْ
قَاسِيَةً
يُحَرِّفُون&#16
14; الْكَلِمَ
عَنْ
مَوَاضِعِهِ
وَنَسُوا

حَظًّا
مِمَّا
ذُكِّرُوا
بِهِ وَلاَ
تَزَالُ
تَطَّلِعُ
عَلَى
خَائِنَةٍ
مِنْهُمْ
اِلاَّ
قَلِيلاً
مِنْهُمْ
فَاعْفُ
عَنْهُمْ
وَاصْفَحْ
اِنَّ اللهَ
يُحِبُّ
الْمُحْسِنِ&#16
10;نَ   Daha sonra verdikleri sözü bozmaları sebebiyle onları lanetledik, kalplerini katılaştırdık; öyle ki şimdi onlar vahyedilmiş sözleri, asıl bağlamlarından koparark çarpıtıyorlar ve onlar akıllarından çıkarmamaları emredilen şeylerin çoğunu unutmuşlardır. İçlerinden pek azı müstesna, onlardan devamlı hainlik görürsün. Ama onları bağışla, yaptıklarını affet ve aldırma şüphe yok ki, Allah iyilik yapanları sever (Mâide, 5/13) görülmektedir.   Ancak günah ve suç işleyenlerin suçları sabit olduğunda ve bunun affedilmesi halinde toplumda kötü örnek olacaksa İslâm devletinin yöneticileri bunu affedemezler. Ancak kısas ve ta'zirlerde cezaların affı genel bir prensip olarak uygulana gelmiştir. Fakat had*lerin tatbikinde affetmek pek câiz görülmemiştir. Kısas ve ta'zirlerde af durumu daha çok mağdur ile suçlu arasında olan bir olay kabul edilmiştir. Mağdur isterse affeder. Bu durumda haksızlığa uğrayan taraf suçluyu affettiğinde onu mükâfatlandırmak Allah'a aittir.Kuranı kerimde وَجَزَآءُ
سَيِّئَةٍ
سَيِّئَةٌ
مِثْلُهَا
فَمَنْ عَفَا
وَاَصْلَحَ
فَاَجْرُهُ
عَلَى اللهِ
اِنَّهُ لاَ
يُحِبُّ
الظَّالِمِي&#16
06;َ Ve kötülüğün karşılığı, ona benzer kötü bir cezadır. Gerçekten de kim bağışlar ve barışı sağlarsa, mükafatı Allah’a aittir. Şüphe yok ki O, yaratı-lış gayesi dışında hayat sürenleri sevmez. (eş-Şûra, 42/40) Bu affı yapan mümin mağdur olmasına rağmen böyle bir affi yapmasının takvâ*ya daha yakın olduğunu Cenâb-ı Hakk'ın şu mesajlarından bilmektedir:
وَاَنْ

تَعْفُوآ
اَقْرَبُ
لِلتَّقْوَى "Onu bağışlamanız takvâya daha yakındır. " (el-Bakara, 3/237) Böylece affetmek İslâm kardeşliğinin bir gereği olduğu gibi müslümanlar arasında da minnet duygusunun gelişmesine ve müminlerin birbirlerine şükran duygularıyla yaklaşmalarına zemin hazırlayacaktır. Nitekim insanı cezalandırmaya yetkili ve hak sahibi olmasına rağmen af yolunu tercih eden kişi daima toplum tarafından takdirle karşılanmıştır. Bu da İslâm ahlâkının bir tezahürüdür. Suçluyu affetmek asla adâletsizlik değildir. Zira Cenâb-ı Hakk küfür ve şirkin dışında kalan her hata ve günahı dilediği takdirde affedebileceğini ifade buyurmaktadır: اِنَّ
اللهَ لاَ
يَغْفِرُ
اَنْ
يُشْرَكَ
بِهِ
وَيَغْفِرُ
مَا دُونَ
ذَلِكَ
لِمَنْ
يَشَآءُ
وَمَنْ
يُشْرِكْ
بِاللهِ
فَقَدِ
افْتَرَى
اِثْمًا
عَظِيمًا "Allah kendisine ortak koşulmasını mağfiret etmez. Ancak ondan başkasını dilediği kimseler için mağfiret eder." (en-Nisa, 4/48) Kuran-ı Kerim’de
يَآاَيُّهَا
الَّذِينَ
اَمَنُوآ
اِنَّ مِنْ
اَزْوَاجِكُمْ
وَاَوْلاَدِكُمْ عَدُوًّا
لَكُمْ
فَاحْذَرُوهُمْ وَاِنْ
تَعْفُوا
وَتَصْفَحُوا
وَتَغْفِرُوا فَاِنَّ
اللهَ
غَفُورٌ

رَحِيمٌ   “ Ey mü’minler! Eş ve çocuklarınızdan size düşman olanlar vardır. Bunlar sizi Allah yolundan alıkor ve O’na itaat etmenize köstek olabilirler. Do-layısıyle onlara uymaktan sakının, dikkatli davranın ama hatalarını hoş görür kusurlarını görmez ve bağışlarsanız bilin ki muhakkak Allah tüm suçları örten ve kullarına acıyandır"(Teğabün Suresi, 14) buyuruluyor. Özellikle müminlerin kendi aralarında hoşgörülü ve affedici olmaya çok dikkat etmeleri gerekir.   Resulullah Efendimiz (sav)affedici olmanın fazileti üzerinde özellikle durmuş, bunun müminler arasında kardeşlik duygularının gelişmesinde vesile olacağını söylemiştir. O’nun örnek alınacak davranışlarından biriside şahsi sebeplerden dolayı kimseye kin tutmaması ve düşmanı bile olsa devamlı olarak affetme yoluna gitmesidir.   Nitekim Peygamber Efendimiz (sav)şöyle buyurmuştur: مَنْ يَتَوَاضَعُ للّهِ سُبْحَانَهُ دَرَجَةً يَرْفَعْهُ اللّهُ بِهِ دَرَجَةً. وَمَنْ يَتَكَبَّرُ عَلَى اللّهِ دَرَجَةً يَضَعْهُ اللّهُ بِهِ دَرَجَةً حَتَّى يَجْعَلَهُ فِي أسْفَلِ السَّافِلِينَ "Kim Allah Teâla hazretlerinin rızası için bir derece tevazu izhar eder (alçak gönüllü) olursa, Allah, onu bu sebeple, bir derece yükseltir. Kim de Allah'a bir derece kibirde bulunursa, Allah da onu bu sebeple bir derece alçaltır, böylece onu esfel-i safilîne (aşağıların aşağısına) atar   Müslümanlar birbirleri üzerindeki haklarını af etmesi onun imanının kemalatını gösterir. Kin tutmak ve intikam almak gibi düşüncelerin müminler arasında yeri yoktur. Affedici olmak ahrette müminin derecesini arttırır ve dünya hayatında tesanüt duygularının gelişmesine yardımcı olur.   Müminlerin affedicilik anlayışları, Kuran ahlakını yaşamayan kimselerinkinden çok farklıdır. Bazı kişiler, karşılarındaki kişiyi bağışladıklarını söyleseler de, bu kişilerin kalplerindeki kin ve kızgınlıktan kurtulmaları uzun sürer. Tavırları genellikle bu kızgınlığı yansıtacak şekildedir. Müminlerin affediciliği ise samimidir. Müminler insanın dünyada imtihan olan, hata yaparak öğrenen bir varlık olduğunu bildikleri için hoşgörülü ve şefkatlidirler. Ayrıca müminler, tamamen haklı oldukları ve karşı tarafın tümüyle haksız olduğu bir durumda bile hiç tereddütsüz affedebilirler. Affetme konusunda, hataları, büyük ya da küçük olarak ayırmazlar. Bir kimse hatayla büyük bir kayba sebep

olabilir. Ancak meydana gelen her olayın Allah'ın kontrolünde ve bir kader dahilinde geliştiğini bilen müminler, bu tür bir olay karşısında tevekkülü davranır ve kişisel bir kızgınlık içerisine girmezler. Yakın zamanda yapılan araştırmalarda Amerikalı bilim adamlaro, affetmesini bilen insanların hem ruhen hem de bedenen daha sağlıklı olduklarını belirlediler. Stanford Üniversitesi'nde görevli bilim adamı Frederic Luskin ve ekibi, San Francisco şehrinde oturan 259 kişi üzerinde araştırma yaptı. Denek olarak katılan kişileri 6 kez 1.5 saatlik oturumlara çağıran bu bilim adamları, yaptıkları sohbetlerde affetmeyi öğretmeyi amaçladılar. Deneye katılan kişiler kendilerine zarar veren kimseleri affettikten sonra, daha az acı duyduklarını belirttiler. Yapılan araştırmalar göstermiştir ki, affetmeyi öğrenen kişiler sadece duygusal olarak değil fiziksel olarak da kendilerini daha iyi hissetmektedirler. Örneğin deney sonucunda stresten kaynaklanan sırt ağrısı, uykusuzluk ve mide ağrısı gibi ruhsal ve fiziksel belirtilerin de bu kişilerde önemli ölçüde azaldığı tespit edildi. Stanford Üniversitesi'nde Rehberlik ve Sağlık Psikolojisi alanında doktorası olan Frederic Luskin'in, Forgive for Good (İyilik için Affedin) adlı kitabında affetmenin kızgınlık, acı, depresyon ve stresi azaltarak, umut, sabır ve kendine güven gibi olumlu ruh hallerinin yaşanmasını sağladığı anlatılmaktadır. Healing Currents Magazine dergisinin Eylül-Ekim 1996 sayısında yayınlanan "Affetme" adlı makalede ise, bir kişiye ya da olaya karşı duyulan öfkenin kişilerde olumsuz duygulara yol açtığı, ruhsal dengelerini hatta fiziksel sağlıklarını bozduğu belirtilmektedir. Aynı makalede kişilerin öfkeden dolayı yaşadıkları olumsuzlukları zaman içerisinde fark ettikleri ve bozulan ilişkilerini düzeltmek, problemleri halletmek için affetmeye karar verdiklerinden de bahsedilmektedir. Harvard Gazetesi'nde yayınlanan "Öfke Kalbinizin Düşmanıdır" adlı makalede yer alan bilgilere göre öfke, kalp sağlığı açısından son derece zararlıdır. Tıp alanında asistan profesör olan Ichiro Kawachi ve meslektaşları, bu gerçeği çeşitli test ve ölçümlerle bilimsel olarak kanıtlamışlardır. Yaptıkları çalışmalar sonucunda aksi huylu yaşlıların, daha sakin yaşıtlarından üç kat daha fazla kalp hastalıkları riskine sahip olduklarını tespit etmişlerdir. Kawachi'ye göre, "Yüksek seviyede kızgınlık ve nesneleri kırma ya da bir kişiye kavga sırasında zarar verme isteği bu riskleri artırmaktadır." Çünkü öfke sırasında stres hormonları artarak, kalp kaslarındaki hücrelerin daha fazla oksijen ihtiyacı duymasına ve kandaki trombositlerin yapışkanlığının artarak pıhtılaşmaya yol açmasına sebep olmaktadır. Bu da kalp sağlığını olumsuz etkilemektedir. Ayrıca öfkelenme sırasında kalp atışları normalin üstünde bir seviyeye çıkar ve damarlarda kan basıncının yükselmesine, dolayısıyla kalp krizi riskinin artmasına sebep olur. Araştırmacılara göre öfke ve düşmanlık, kanda enfeksiyonla bağlantılı proteinlerin üretimini de tetikleyebilmektedir. Psychosomatic Medicine (Psikosomatik Tıp) isimli dergide, aşırı öfkenin enfeksiyona yol açan proteinlerin üretimini artırdığı, bunun da atardamarların sertleşmesine, dolayısıyla damar tıkanıklığına ve kalp krizine neden olduğu belirtilmiştir. Yapılan tüm araştırmalar göstermektedir ki öfkelenmek insanın en başta sağlığını ciddi şekilde bozan bir ruh halidir. Affetmek ise kişiye ilk anda zor gelse de öfkenin getirdiği tüm olumsuzlukları ortadan kaldıran, kişinin hem fiziken hem ruhen sağlıklı bir yaşam sürmesine yardımcı olan güzel bir davranış şekli, üstün bir ahlak özelliğidir. Elbette ki affetmek, sağlıklı kalmaya vesile olan davranışlardan biridir ve herkesin yaşaması gereken olumlu bir özelliktir. Ancak affetmede asıl amaç her şeyde olduğu gibi Allah'ın rızasına uygun bir ahlakı yaşamak olmalıdır. Faydaları bilimsel olarak günümüzde tespit edilen bu ahlak özelliğinin Kuran'da pek çok ayetle bildirilmesi, Kuran'daki hikmetlerden sadece bir tanesidir. وَجَدْنَا

عَلى قَائِمِ
سَيْفِ
رَسُولِ
اللّهِ : أعْفُ
عَمَّنْ
ظَلَمَكَ،
وَصِلْ مَنْ
قَطَعَكَ،
وَأحْسِنْ
إلى مَنْ
أسَاءَ
إلَيْكَ،
وَقُلْ
الْحَقَّ
وَلَوْ عَلى
نَفْسِكَ Hz. Ali (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın kılıncının kabzasında şu ibareyi bulduk: "Sana zulmedeni affet. Sana küsene git, sana kötülük yapana iyilik yap! Aleyhine de olsa hakkı söyle قَالَ
رَسُولُ
اللّهِ : َ
يَكُنْ
أحَدُكُمْ
إمَّعَةً،
يَقُولُ أنَا
مَعَ
النَّاسِ إنْ
أحْسَنَ
النَّاسُ
أحْسَنْتُ
وَإنْ
أسَاءُوا
أسَأتُ،
ولكِنْ
وَطِّنُوا
أنْفُسَكُمْ
إنْ أحْسَنَ
النَّاسُ أنْ
تُحْسِنُوا
وَإنْ
أسَاءُوا أنْ
تَجْتَنِبُو&#15
75;
إسَاءَتَهُم&#16
18;..

28. (5863)- Hz. Huzeyfe (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Sakın sizden kimse kararsız olup da: "Ben insanlarla beraberim, eğer insanlar iyilik yaparsa ben de iyilik yaparım, kötülük yaparsa ben de

kötülük yaparım" demesin. Aksine, nefsinizi sabit tutun, halka iyilik yaptı mı siz de iyilik yapın, kötülük yaparsa zulme yer vermeyin." عن أنس رَضِيَ اللّهُ عَنْه قال:]مَا رَأيْتُ رَسولَ اللّهِ رُفِعَ إلَيْهِ شَىْءٌ فيهِ قِصَاصٌ إَّ اَمَرَ فيهِ بِالْعَفْوِ[. أخرجه أبو داود والنسائي .

1. (4982)- Hz. Enes (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ı, kendisine her ne zaman kısas bulunan bir dava getirildiğinde, mutlaka her seferinde affetmeyi emrediyor gördüm." [Ebu Davud, Diyat 3, (4497 قَالَ رَسُولُ اللّهِ : مَنْ َ يَرْحَمِ النَّاسَ َ يَرْحَمُهُ اللّهُ تَعالى .

- Ebu Saidi'l-Hudrî (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "İnsanlara merhametli olmayana Allah Teala merhamet etmez." قَالَ رَسُولُ اللّهِ : َ تُظْهِر الشَّمَاتَةَ بِأخِيكَ فَيُعَافِيَهُ اللّهُ وَيَبْتَلِيَكَ .

- Vâsıle İbnu'l-Eskâ (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Kardeşine karşı şamata (Şamata dilimize de geçen bir kelimedir; düşmanlık ettiğin veya sana düşmanlık eden kimsenin maruz kaldığı musibet karşısında sevinmektir. Resulullah mü'minin mü'mine şamata yapmasını menetmekte ve bu durumun tersine dönüp, şamata yapanın müsibete düşebileceğini hatırlatmaktadır. Şu halde şama, bir başka hadiste tavsiye edilen "düşmana karşı davranışta ölçülü olma" prensibine aykırı düşmektedir)yapma. Allah ona afiyet sana da belayı verir." [Tirmizî, Kıyamet 55, (2508

BİR MÜSLÜMAN ARKADAŞLARININ ÖZÜRLERİNİ KABUL EDİP ONLARI AFFEDER. KENDİSİNE KÖTÜLÜK YAPANLARA KİN GÜTMEZ. HATALARI AFFETMENİN BÜYÜKLÜK OLDUĞUNU BİLİR. KUSURLARI BAŞKALARINDA DEĞİL KENDİNDE ARAR... MEVLAM CÜMLEMİZİ GÜZEL AMEL İŞLEYİCİ VE AFFEDİCİ KILSIN

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler